

lerne for Domstolens og Retten i Første Instans' organisation og arbejdsgange med henblik på at sætte disse i stand til at håndtere den stigning i antallet af sager, der allerede nu kan konstateres, og som må forventes at øges yderligere med en kommende udvidelse af EU. Det drejer sig især om følgende ændringer:

Det fastslås nu i Traktaten, at Domstolen består af én dommer per medlemsstat, og at Retten i Første Instans består af mindst én dommer per medlemsstat. Det har også hidtil været fast praksis, at hvert medlemsland havde én dommer i henholdsvis Domstolen og Retten i Første Instans, men princippet er først nu blevet traktatfæstet.

Nice-traktaten gør det endvidere lettere at ændre Domstolens statut, der er knyttet som en protokol til Traktaten, og som indeholder fire afsnit. Efter de tidligere regler kunne statuttens afsnit I og II, der indeholder de grundlæggende regler vedrørende henholdsvis dommerne/generaladvokaterne og Domstolens organisation, alene ændres ved en traktatændring. Fremover kan afsnit II ændres af Rådet med enstemmighed i lighed med, hvad der allerede gælder for statuttens afsnit III om Domstolens rettergangsmåde og afsnit IV om Retten i Første Instans.

Det bliver med Nice-traktaten også lettere at ændre procesreglementerne for henholdsvis Domstolen og Retten i Første Instans. Procesreglementerne indeholder de detaljerede, praktiske regler for behandlingen af sager ved Domstolen og Retten i Første Instans. Efter de tidligere regler skal ændringer af procesreglementerne vedtages af Domstolen og Retten i Første Instans selv, men skal efterfølgende godkendes af Rådet med enstemmighed. Reglen om enstemmighed ændres nu til kvalificeret flertal.

Rådet får med Nice-traktaten endvidere mulighed for med enstemmighed inden for særlige områder at overføre behandlingen af præjudicielle sager fra Domstolen til Retten i Første Instans. Hidtil har Retten i Første Instans alene haft kompetence til at behandle direkte sager, mens præjudicielle sager har været forbeholdt Domstolen. Afgørelser, som Retten i fremtiden måtte træffe i præjudicielle sager, vil undtagelsesvis kunne appelleres til Domstolen.

For så vidt angår generaladvokatens rolle slækkes kravet om obligatorisk medvirken af en generaladvokat i alle sager ved Domstolen. Domstolen kan - når den finder, at en sag ikke rejser nye retsspørgsmål - efter at have hørt generaladvokaten beslutte, at en sag skal afgøres uden generaladvokatens medvirken.

Endelig indføres der med Nice-traktaten en adgang for Rådet til at oprette særlige retsinstanser, der som første instans skal træffe afgørelse i visse arter af sa-

ger inden for visse særlige områder, f.eks. personale-sager. De nye særlige retsinstanser kan kun blive tillagt en sådan domstolskompetence, som i forvejen tilkommer Domstolen og Retten i Første Instans.

Nice-traktaten indeholder for det andet ændringer, der indebærer en øget adgang for Europa-Parlamentet til at optræde ved Domstolen.

Europa-Parlamentet får med Nice-traktaten på lige fod med medlemsstaterne, Rådet og Kommissionen adgang til at anlægge annullationssøgsmål mod retsakter vedtaget af EU's institutioner. Endvidere får Europa-Parlamentet - i lighed med medlemsstaterne, Rådet og Kommissionen - ret til at indhente en udtalelse fra Domstolen om foreneligheden med Traktaten af en påtænkt aftale mellem Fællesskabet og et tredjeland eller en international organisation.

Endelig indeholder Nice-traktaten for det tredje en ændring, der giver Domstolen kompetence til at behandle sager vedrørende industrielle ejendomsrettigheder, herunder sager mellem private.

Med Nice-traktaten indsættes der i Traktaten en ny artikel 229 A, som gør det muligt for Rådet med enstemmighed, på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet, at beslutte at tildele Domstolen kompetence vedrørende patenter og andre industrielle ejendomsrettigheder, herunder kompetence til at behandle sager mellem private. En sådan rådsafgørelse skal efterfølgende godkendes af samtlige medlemsstater efter deres egne forfatningsretlige bestemmelser.

2.2.5. *Det Økonomiske og Sociale Udvalg samt Regionsudvalget*

Med Nice-traktaten fastsættes et loft over antallet af medlemmer i henholdsvis Det Økonomiske og Sociale Udvalg samt Regionsudvalget på 350 medlemmer. Fordelingen af medlemmer i EU med 27 lande angives som følger:

Tyskland	24
Det Forenede Kongerige	24
Frankrig	24
Italien	24
Spanien	21
Polen	21
Rumænien	15
Nederlandene	12
Grækenland	12
Den Tjekkiske Republik	12
Belgien	12
Ungarn	12
Portugal	12